

TELE

P
E
N
S
J
O
N
I
S
T
E
N

Nr.2

1998

25.årgang

MEDLEMSBLAD FOR TELEPENSIJONISTENES LANDSFORBUND

Adresse:

Telepensjonistenes Landsforbund

Postboks 6701 St. Olavs plass, 0130 Oslo

Telefon 22 77 87 12

Landsstyret

Leder	Henrik Jørgensen, Ammerudgrenda 165, 0960 Oslo	22 25 20 20
Nestleder	Björg Avnskog, Erleveien 30, 5030 Landås	55 28 08 20
Sekretær	Odd Kjølstad, Trygve Ryensvei 35, 0680 Oslo	22 29 12 83
Kasserer	Ellen Hanssen, Gamborgsvei 2, 3022 Drammen	32 82 29 50
Styremedlemmer	Tor Andreassen, Tandstadveien 22, 3140 Borgheim Arne Kristensen, Larsbråtveien 1, 0674 Oslo Aasta Vagle, Syftesokveien 13, 4046 Hafrsfjord	33 38 67 75 22 32 30 12 51 59 04 94
Vararepresentanter	Elsa Jervan Håker, Skolegt. 18 a, 9400 Harstad Astri Jodalen, Øvreveien 33, 2900 Fagernes Johanne Marie Soknes, Grimstadgt. 28, 0464 Oslo	77 06 60 71 61 36 00 59 22 18 09 05
Revisorer	Kjell Berglie, Selvbyggerveien 127, 0591 Oslo Rolf Sandaker, Prost Holsviksvei 38, 1347 Hosle	22 65 30 05 67 14 10 20
Varamann	Reidun Sandnes, Terrasseveien 96, 0682 Oslo	22 26 49 80

Telepensjonisten kommer ut 4 ganger i året

Redaktør Liv Ulsbøl, 2 Strømterrasse 9, 3046 Drammen tlf. + fax: 32 83 23 48

Trykk: Falch Hurtigtrykk, Oslo 10835 www.falch.no

Opplag: 3100

Forsidefoto: Stig Tronvold

Frist for innlegg til neste nr.: 15. august 1998

Med postkassa di full av post, gir du eit sterkt signal om at du er bortreist og at det er fritt fram for ubødne.

Hvor står vi og hva gjør vi?

Den nylig avsluttede lederkonferansen/1998 for telepensjonistene hadde to hovedtema:

- Hva gjør vi for å få med oss de pensjonistene fra Telegrafverket/Televerket/Telenor som ennå ikke har meldt seg inn i våre pensjonistforeninger?
- Hva gjør vi for å tilpasse vår pensjonistorganisasjon til å være interessant for de nye pensjonister fra Telenor?

Vår «organiseringsgrad» er beregnet til å være rundt 50%. For Norsk Pensjonistforbund (NPF) ligger «organiseringsgraden» på omkring det halve. Dette ble bekreftet av sekretariatsleder Arild Daleng, som orienterte lederkonferansen om NPFs krav i de kommende forhandlinger med staten.

Motivet for å få en øket medlemsoppslutning i pensjonistorganisasjonene, er selvsagt det å kunne stå sterkere når det fremmes krav i forhandlinger med staten, og ikke minst når staten og våre folkevalgte politikere fortsetter sin ivrige jakt på å forringe de økonomiske vilkår vi har som pensjonister.

I en interessant og god diskusjon på lederkonferansen om problemstillingene nevnt ovenfor, kom det også frem momenter av selvransakelse og momenter til forsøk på forklaring av hvorfor pensjonistene står svakt som samfunnsgruppe. Det ble blant annet hevdet at ordet *pensjonist* er blitt en negativt ladet betegnelse. Flere institusjoner og organisasjoner har tatt i bruk betegnelsen *senior* til erstatning.

Hvis *pensjonist* er blitt en negativ betegnelse, kan dette være en følge av dypereliggende trekk i vår vestlige kultur når det gjelder de eldres anseelse. Etter flere decenniers dyrking av ungdomskulturen, kan man få inntrykk av at alderdom i mange kretser oppfattes som en form for sykdom.

Hvis *pensjonist* er blitt en negativ betegnelse, kan det også være et resultat av våre folkevalgte politikeres nedvurderende holdninger til oss som gruppe. Hvor opprørende langt dette er kommet, kan partilederen i Kristelig Folkeparti være et eksempel på. Hvem er hun som vil opphøye seg til en slags lokal gud og ta fra «de rike» pensjonistene for å gi til «de fattige» pensjonistene? En aldeles uhørt skaltning og valting med en avgrenset gruppe av det norske folk. Og når samme partileder i et debattinnlegg, med et inkluderende smil, prøver å solidarisere seg med oss «rike pensjonister» for å få oss til å innrømme at vi har det jo så godt? Hvilken intelligens tiltror hun oss når vi vet hvilke pensjonsordninger *hun* som politiker har del i? Les i forrige nummer av «Telepensjonisten» om hvordan politikere har ordnet pensjonene for seg selv.

Problemstillinger, momenter og forslag som kom frem i lederkonferansen/1998 tas opp og bearbejdes videre i landsstyret. Hvor står vi som pensjonister og hva gjør vi? Hvilke virkemidler har vi og hvilke strategier bør vi velge? Sett på bakgrunn av det brede lerret av krav til staten som ble trukket opp for oss av representanten fra NPF, kom det frem et interessant strategiforslag i konferansen: Hvorfor ikke velge én sak som alle kan gå inn for og på denne måten demonstrere styrke. En slik sak kan være å få opphevet fradraget på 1/4 G hos pensjonerte ektefeller.

Henrik Jørgensen

Initiativ til lobbyvirksomhet

Med utgangspunkt i Henrik Jørgensens artikkel i Aftenposten: «Et kors for pensjonistene» 1. mars i år, tok «Lunsjakademiet» opp følgende spørsmål:

Hva kan gjøres for å spre riktig og sann opplysning om pensjonistenes forhold? Dette med tanke på vennekretsen, men også videre til pressen, politikere, Regjering og Storting hvis mulig.

En form for lobby-virksomhet må til både kommunalt, distriktsvis og sentralt.

For å friske opp vår egen hukommelse, og til hjelp for andre i Telepensjonistenes Landsforbund, ble vi enige om å liste opp en del fakta og utviklingstendenser av:

- Folketrygden
- Statspensjonen, herunder pensjonsinnskudd til Statens Pensjonskasse
- Samordningen
- Skatter, trygdeavgift og særfradrag
- Lønnsutviklingen for pensjonister i forhold til yrkesaktive.

For å ivareta dette ble det oppnevnt et komité som vil legge fram et utkast og drøfte detaljene og den videre oppfølging med «Lunsjakademiet»

For Lunsjakademiet

Rolf Sandaker
Rolf Sandaker

Tanker etter et årsmøte

Vi har greid det igjen! Årsmøtet er unnagjort, og foran oss ligger året 1998 til fri benyttelse! Ingen medlemmer er falt fra siden forrige årsmøte, det er positivt. Med god drahjelp fra sentralt hold er medlemstallet derimot økt – er det også positivt? En kan gjøre seg mange tanker om den saken.

I årets andre måned holdes det årsmøter i mange foreninger. I Postverket må det også være godt om folk. Valgte vi feil vi som søkte på telefon/telegrafkurs eller postkurs – som 17-åringer engang på 50-tallet? Det er for sent nå å angre på at en ikke heller valgte sykepleien. Men så var det dette med alt blodet, og dessuten var det ikke full lønn der – fra første dag.

Tilbake til årsmøtet. Helgeland Telepensjonistforening består av 30 kvinner og 24 menn fra Leirfjord, Mosjøen og Sandnessjøen. Det jobbes med å få kolleger fra Brønnøysund og Mø i Rana til å bli med. Vi har en av Alstenøyas

sprekeste 60-åringer som leder, han er nettopp kommet hjem fra fjellklatring og rafting i Nepal! Med han som møteleder er det full fart over møtet, og 8 saker er raskt unnagjort.

Så er det tid for god mat og drikke, og ikke minst den gode historie. På våre kaffetreff første onsdag i måneden, er historiene mange og muntre, tankevekkende og minnerike. Tro om det er bevisst at vi ikke prater noe særlig om staa pr. dags dato i Telenor? Har vi arkivert arbeidsdagen og lukket den i den grå arkivskuffa for alltid?

Har vi nå gått inn i første fase i resten av vårt nye liv? Jeg tenker – det er slik det er.

Godt mot på veien videre, kjære medpensjonister

Sandnessjøen 27.2.1998
Vennlig hilsen Grete Jacobsen

Kalddusj for pensjonistene

Av Svenn Erik Hallgren (H), Lier

Folk som fyller 67 år i år kan vente seg enda en økonomisk kalddusj. Den kommer i form av ytterligere reduksjoner i folketrygd og skattefradrag. De som fyller 67 år i år med en yngre ektefelle eller samboer med lønn og/eller kapitalinntekt over 85.000 kroner pr. år, får krympet folketrygden med 10.625 kroner i forhold til det de ble forespeilet før nyttår. I tillegg er særfradraget for pensjonister senket fra 17.400 kroner til 12.000 kroner.

Før stortingsvalget erklærte alle de politiske partiene – med unntak av to – at de ikke ville gå inn for å svekke pensjonistenes vilkår. Arbeiderpartiet har holdt fast på linjen fra «Velferdsmeldingen» som varsler at de avgifts- og skattemessige forhold for pensjonister gradvis skal bringes på nivå med «vanlige» skatteyttere. Fra Kristelig Folkeparti ble det uttalt at partiet går inn for en solidaritetslinje mellom pensjonistgruppene, der pensjonister med lave inntekter skal tilgodeses på bekostning av pensjonister med høyere pensjon. Etter stortingsvalget er det KrFs linje som har slått igjennom, særfradraget er i første omgang redusert fra 17.400 kroner til 12.000 kroner.

Det er forstemmende at KrF har måttet gi så store konsesjoner til sin ungdomsfraksjon, som er den gruppen i sammen med AUF som har ført an i hetsen mot de såkalte rike pensjonister.

Det velgerne ikke blir fortalt når det gjelder inn-

føringen av 12.000 kroner til minstepensjonistene er helheten og hvordan dette slår ut for staten. F.eks. vil økningen av minstepensjonene få særdeles uheldige følger for 42.000 kvinnelige minstepensjonister som enten mister eller får redusert sine supplerende tjenestepensjoner. Statens pensjonskasse (SPK) og Kommunenes Landspensjonskasse (KLP) anslår at de til sammen vil spare pensjonsforpliktelser for ca. 300 mill. kr.

Det pensjonspolitiske elderan vi er vitne til krever betydelig innsikt i et omfattende og intrikat sammensatt lovsystem: Disharmonien mellom folketrygden, samordningsloven og de offentlige tjenestepensjoner er gal. Når f.eks. 42.000 kvinner får økt sin minstepensjon med 504 mill. kroner vil de samtidig miste 300 mill. kroner i (vel)etablerte tjenestepensjoner.

Men de som blir folkepensjonister i år, etter 30 års premiebetaling, har særlig grunn til å føle seg grundig lurt; det vil si 10.625 kroner mindre i trygd pr. år og på toppen kr. 5640 mindre i fradrag enn de fikk før årsskiftet.

Dersom det hadde vært et privat forsikrings-selskap som hadde innkassert årlige premier både fra ansatte og bedrift – og redusert ytelsene ved oppnådd pensjonsalder – ville selskapet blitt anklaget for svindel og stilt for retten. Men ordningene i offentlig regi er politikernes ansvar. Derfor bør de ansvarlige for dette lureriet ikke få fornyet tillit ved neste valg. Pensjonistene blir en betydelig velgergruppe ved valgene fremover.

Visdoms tale

Hain Reiof hadde kjøpt en Chevrolet, som var gammel og mett av dage. Stort mere enn noen småhark og litt ekkel tørrhoste var ikke kjøretøyet i stand til å gi fra seg... Og selv disse beskjedne livstegn ebbet ganske fort ut.

I forvissning om at det var manko i bensin-tanken, stod han Reiof klar til å ripe av ei fyrstikk

for å gløtte etter. Men det var akkurat da han bestefar kom ut på trappa, og syntes han måtte spandere ei bisetning:

«Tjah, du Reiof, det kjæm tel å gå med dæg som med profeten Elias, han kom også tel hemmel'n i eld-vogn».

Plukk fra årsrapportene

Bergen fikk i 1997, 53 nye medlemmer. De har feiret sitt 25 års jubileum med mange gjester hvor bl.a. forbundsleder Jørgensen med frue var tilstede. I løpet av året har de hatt tre fine turer hvorav den ene var uketur til Berlin. For å utnytte treffrommet mer, ble det satt i gang to kurs – swingkurs med 19 deltakere og spanskkurs med 11 deltakere. De har hatt et meget godt år, nye medlemmer strømmer til og interessen er stor.

Drammen har hatt 8 styremøter og 9 medlemsmøter. På møtene har det bl.a. vært foredrag av Klaus Helberg om «Norske malere i fjellheimen», av Irene Nordmo «off. ansattes rettigheter» av Kåre Vidar Pedersen om «Jaktsafari i Afrika». Sammen med Postpensjonistene har de hatt busstur til Danmark og Lübeck. Økonomien er rimelig god takket være et nøkternt og ryddig pengeforbruk.

Glåmdal-pensjonistene deltok i Hamars sommertreff for alle pensjonistforeningene i gamle Øst distrikt, som i fjor ble holdt på Skogbruksmuseet i Elverum. De har også hatt dagstur til Telehytta på Grue Finnskog. Glåmdal har hatt vervekampanje, og ved det fått 11 nye medlemmer.

Hamar ønsker flere medlemmer på møtene og prøver med en kåsør på hvert møte. Blant kåseriene har det vært orientert om inkontinens, blomster – spesielt roser, nye tjenester i Telefonor, og over temaet: Nytt det å forebygge da vi har passert 60 år. (altså helsen – red.merkn.). Det tradisjonelle julebordet ble avholdt med lysbilder, gode historier og levende musikk. Med god mat og fin underholdning og humøret på topp, ble det en fin avslutning på året 1997.

Haugesund. På møtene har de bl.a. hatt danseoppvisning fra Haugaland Lodge av Sons of Norway som underholdt med fengende dans. De har også vært på teatertur til Bergen for å se «My fair lady» med Herborg Kråkevik som Eliza, og hatt tur til Lillehammer og Røros.

Helgeland har avvirket 5 av sine 8 styremøter som telefonmøter. Den første onsdagen i måne-

den møtes medlemmer til kaffekos. Også i 1997 har de hatt katalogutbringning som har skaffet en god ekstraintekt til kassen.

Kristiansand. Av foredrag på møtene kan nevnes: Fysioterapeuten om sitt arbeid, fra Hjelpemiddelsentralen, politiets dagbøker for 100 år siden. På medlemsmøtene har det gjennomsnittlig vært 49 medlemmer tilstede.

Levanger skriver: På møtene har vi stort sett samme program. Utdrag fra Telepensjonisten og skriv fra forbundet blir referert. Våre inntekter er loddsalg på møtene. Medlemmene gir gevinstene. Tidlig på året bestemte de at blomsterhilsener til «runde» dager skal sløyfes.

Lillehammer har hatt mange interessante foredrag på møtene sine, og de har også hatt flere flotte turer med mange deltakere. På julemøtet er hovedposten julesangene og det sosiale samværet. Foreningen spanderte snitter og bløtkake.

Molde har hatt både båttur til havgapet, diktlesning og litt historikk samt referat fra landsmøtet på Geilo. Dessuten har de pianomusikk og allsang på møtene.

Namsos startet året med nyttårsbord istedenfor julebord. De har hatt fine turer rundt i Midt-Norge og sett mye og opplevd mye. De har vært på Trøndelag Teater og sett West Side Story og besøkt Telemuseet i Trondheim og drukket kaffe i treffrommet det. Årsrapporten slutter med et lite dikt av Lina Sandell:

De fly våra år
likt brusende strømmen i gryande vår.
Likt fallende løven i skogen,
men Herren er trofast och trogen.
De fly våra år
likt dimman for vinden
likt dagen i går.
Men över dem, när han ser neder,
forlatelsens mantel han breder.

Nord-Østerdal holder styremøtene delvis hos styremedlemmene – delvis på kontoret. Julebordet ble arrangert på Savalen sammen med Tynset Pensjonistforening som var et trivelig arrangement. På medlemsmøtene har de i tillegg til foreningssaker, hatt innslag av egne krefter. I løpet av året har de fått 4 nye medlemmer, slik at det pr. idag er 32 medlemmer – et bra resultat i vårt grisgrente område, som Klaus skriver. Økonomien er tilfredsstillende.

Ofoten og Sør Troms hadde ekstraordinært årsmøte 26. Juni for å behandle vedtektsendringene. De har også hatt vårmøte, høstmøte, og på julemøtet møtte 48 medlemmer fra Harstad, ingen fra «utestedene». Pr. 31.12 hadde foreningen 108 medlemmer. Foreningen har ikke hatt de store sakene til behandling. Men i forbindelse med et «angrep» fra ordfører Aune på Eldrerådet i Harstad angående eldreomsorgen, sendte fru Håker et åpent brev til ordføreren hvor hun på vegne av pensjonistene ba seg frabedt hans ordbruk om kravstore pensjonister. Brevet var på forhånd forelagt medlemsmøtet, og gjenpart ble sendt div. steder, bl.a. Telepensjonistens Landsstyre.

Tromsø har hatt et aktivt år med god oppslutning på medlemsmøtene og godt samarbeid i styret. Styremøtene har behandlet alle saker og

protokoller fra landsforeninga samt saker av lokal karakter. Ved utsending av informasjon betaler foreningen porto selv, men medlemmer av styret har selv levert brev til medlemmer i sitt lokale område. Dette har hjulpet på økonomien. Tromsø mottar gjerne forslag fra medlemmene til program på møtene samt forslag til aktuelle saker å arbeide med. Som ny leder ble valgt Randi Sorem.

Valdres er svært godt fornøyd med den service de får fra hovedorganisasjonen og sier – tusen takk. Valdres har 44 medlemmer. Noen har langt å kjøre for å komme på møtene, ca. 5 mil hver vei. Det eldste medlemmet der er 88 år og møter omtrent på alle møtene. De har gjennom hele året prøvd å være så sparsommelige som mulig.

Ålesund har hatt dagstur til Ona med orientering av guide både oppe i fyret og med vandring rundt øya. Da de forlot øya, hadde de med seg to ekstradeltakere – 2 levende hummer. Høstturen ble en ny vri. 16 medlemmer var med på en virkelig flott tur til Jersey. Året sett under ett har vært positivt. Oppslutningen til møter og turer har vært bra. Behovet for å få være sammen med gamle kolleger holder foreningen i trim.

Liv

Bilder med støv på

Dette er deltakerne fra Telegrafverkets bedriftsidrettslag som ble beste lag fra Verket i Telestafetten 1955. Stafetten som bl.a. gikk opp Karl Johansgate var ledd i arbeidet med å gjøre jubileumsutstillingen «Tråd og Trådløs» på Norsk Teknisk Museum på Bygdø i Oslo kjent for publikum. Første rekke (f.v.): Berit Olsen og Astrid Eskeland som var fanevakt ved defileringen. Annen rekke (f.v.): Kjell Steen, Finn Bugge, Kjell Bråten og Tore Dyrekorn. Stående (f.v.): Thore Halvorsen, Svein Brandbu, Otto Eriksen, Finn Enerud og lagets formann, Rolf Skistad.

(Bildet er utlånt av Norsk Telemuseum)

Klipp

fra Evert Bestorps jubileumsskrift til Telepensjonistenes forening Oslo's
40 årsjubileum 1997

Telefonvakta

På Grøndahlshøset bygde dei et hytte for telefonvakta. Hytta grov dei halvveges ned i bakken, tekte ho med bly, og attpå festa dei henne med barduner til store steinar. Slik kan vinden ta her.

Han Neri Svandalsflona skulle passe lina mellom Svandalsflona og Haukelisæter på austsida av Røldal.

I ein svær snøstorm – orkan kaller dei det andre stader! – rauk lina av, og telefonen var broten mellom Oslo og Bergen. Det var slikt Herrens ver at enda ein ulv ville ha funni seg livd. Men det gjorde han Neri ikkej. Det var på stykket hans at lina var broten. Det kunne han ikkje ha sitjande på seg. «Eg har vinden med meg», sa han, batt skiene på og labba ut or fjellstova. Borte var han i same stunda! Rett langs lina jaga han, rett mot Dyrskardet. Han hadde kjent det på seg at feilen låg der ein stad. Det var ikkje så langt unna. I rimelig ver hadde han vori attende om ein time.

Men heile dagen gjekk. Neri kom ikkje. På fjellstova tenkte dei at no hadde den våghalsen møtt lagnaden sin. Blåsen utfor eit skard. Eller teken av eit ras. Det vart langt på kvelden. Då ringde telefonen. Oslo spurde etter Bergen. Og Bergen svara. Så hadde han Neid funne feilen!

Lina var klar att. Men natta gjekk. Uveret rasa like ille. Neri kom ikkje. På fjellstova sat dei oppe og venta. Heilt frå Bergen og Oslo ringde det og spurde om Neri var komen att. «Ikkje enno», svara dei på fjellstova. Men vona seig, som tida gjekk.

Endeleg kom han. «Men sit de oppe enno?» spurde han undren, då han stod i døra. Han hadde brukt 6 timar på ikkje meir enn ei halv mil heimover att mot snøstormen.

Litt seinare ringde det i telefonen. Det var telegrafdirektør Heftye som spurde om Neri var komen att. «Her er han», sa Neri, han tok telefonen sjølv. «Du Neri», ta telegrafdirektøren, «det er viktig nok at telefonen er i orden. Men du må ikkje setja livet inn for det. Så viktig er det likevel ikkje! Eg har ikkje hatt ein roleg time sidan eg hørde du hadde teke ut i dette veret.» «Du skal ha så mange takk, telegrafdirektør», svara Neri, «men du veit det svinestykket der borte ved Dyrskardet. Der sat han, feilen. Trur du ikkje vi skulle leggje om lina litt der? Kan du ikkje koma opp her litt, så vi kan sjå på det?» «Du vil vel ikkje ha meg til Dyrskardet i dette veret?» spurde telegrafdirektøren. «Du får lyde innom så snart du har stunder da», svara Neri, «eg skal nok halde lina i orden så lenge».

VG 25/1-95

Lubne lever lenger

Litt overvekt forlenger livet! Denne gladmeldingen gjelder pensjonister.

Flere undersøkelser foretatt i Finland og USA viser at blant pensjonistene er det de lubne kvinnene, de med litt overvekt, som lever lengst. Professor Stephan Rossner ved Karolinska sjukhuset sier det så sterkt at det er direkte farlig å sette gamle, friske mennesker på slankekur, skriver bladet Bedre Helse.

Per Wiedswang er gått bort

Per Wiedswang er død, 74 år gammel. Han sovnet brått og uventet inn mens han arbeidet med oppdrag i forbindelse med Norsk Pensjonistforbunds 50 års jubileum i 2001.

Mange i Norsk Kommuneforbund fikk gleden av å lære ham å kjenne mens han var redaktør for NKF's forbundsblad Fagbladet, nåværende Arena. Stillingen hadde han fra 1980 til 1989, da han gikk av for aldersgrensen og umiddelbart tok fatt på jobben som redigerer av «Pensjonisten». Samtidig ble han Pensjonistforbundets informasjonsansvarlige.

Med sin lange erfaring som organisasjons-, informasjons- og pressemann, sammen med imponerende arbeidskapasitet, ga han Fagbladet et løft som ble lagt merke til ikke bare innenfor forbundets rekker. Hans krav til etterrettelighet, kombinert med journalistisk teft, gjorde bladet til et stadig bedre og nyttigere produkt for tillitsvalgte og medlemmer. Det ble et viktig bindeledd mellom de mange yrkesgruppene i NKF.

Per Wiedswang ble født på Kongsvinger i 1923, studerte i Oslo og satt halvannet år i tysk fangenskap. Til Arbeiderbladet kom han i 1946. Han ble i avisa i 28 år og var blant redaksjonsstabens aller dyktigste.

De fleste årene var han politisk og faglig medarbeider og de siste informasjonssjef. Han var i disse årene også formann i Oslo Journalistklubb og Arbeiderpartiets presseforbund i flere år, ved siden av andre tillitsverv innenfor pressen.

I 1974 ble han ansvarlig redaktør i Hamar Arbeiderblad, før han forlot dagspressen og som nevnt kom til Fagbladet.

Vi som arbeidet sammen med Per satte stor pris på ham. Han trodde på det han jobbet med og for. Arbeiderbevegelsen sto han svært nær. Derfor var han også blant dem som ikke kviet seg for å si klart og tydelig fra når han mente utviklingen gikk i feil retning.

Samtidig var Per Wiedswang romslig, lun og hedmarks underfundig, med sans for gode historier og vittige poenger. Hjerteligst lo han når viddet rammet ham selv, og sintest ble han når noen angrep de svakeste i samfunnet.

Vi er mange, fra landsende til landsende, som vil savne Per Wiedswang.

Roar Bohinen

Skaperglede i moden alder

En av de mest trofaste deltakerne i Pensjonist-foreningen i Ålesund er den 73 år gamle Einar Larsen. Til møtene har han som regel med seg en flott selvlaget ting som blir loddet ut, og som alle gjerne vil vinne. Alle i foreningen kjenner Einar. Men vi lurer på hva denne tusenkunstneren ellers driver med i pensjonisttilværelsen og vil gjerne vite mer om hans virke.

En tidlig vårdag tar jeg turen til Snopenesveien i utkanten av Ålesund, hvor jeg møter Ruth og Einar Larsen i deres koselige hjem nesten ved kanten av Borgundfjorden og med nydelig utsikt mot Sunnmørsalpene.

Ved første blick kan en se at her er interessen for skapende håndverkskunst stor. Einar har to adskilte hobbyrom som han kaller det, – et for steinsliping og et for trearbeid (dreining og skjæring). Her er både maskinverktøy og håndverktøy av mange slag som bare fingernemme folk kan benytte. Rundt om i huset finnes en masse nydelige ting som Einar tydeligvis er stolt av, – og med god grunn. Her er det dreide boller, lystestaker, fat i forskjellige fasonger, og mange pyntegjenstander, gjerne sammensatt med tilslippte steiner i diverse farger og mønstre.

Av tremateriale brukes nesten alt mulig, – mest brukt er bjørk, furu, poppel, kirsebærtre, syrin og forskjellige andre tresorter. Av stein finnes det mange varianter, og Einar som også er medlem i Geologiforeningen i Ålesund, har ingen problemer med å finne de rette sortene. De fleste ting han lager, gir han bort.

Et lite utvalg av produktene

Einar i treverkstedet

Jeg spør om han ikke kunne produsere for salg. Men får til svar at skapergleden er det som betyr mest for ham. Han forteller videre at helt siden guttedagene har han vært det han selv spøkefullt kaller «hobbyidiot» og at alt er selvlært. Han vil heller ikke høre snakk om ordet kunst, men håndverk. Emner av tre og stein har han fullt opp av, så det er tydelig at han ikke har planer om å trappe ned sin virksomhet.

Ruth har tydeligvis også kreative evner i kunstnerisk retning og dekorerer hjemmet med nydelige strikkede ting. Hun hadde også et rart redskap til å lage en type flettede snorer som hun kalte «Strikkeline». Det så ut til å være vanskelig og arbeidskrevende å lage, men det ble et meget vakkert produkt.

For begges vedkommende synes kreativiteten å være Østerdalinspirert. Kanskje ikke så rart ettersom Einar er fra Hamar og Ruth fra Elverum, og de har hytte i Rendalen. Ellers er de blitt fullt ut sunnmøringer etter å ha bodd i Ålesund siden 1957. Bare den uforfalskede dialekten røper at de stammer fra Østlandet.

Jeg forlater pensjonistparet Larsen, overbevist om at der i huset er fritidsproblem et fullstendig ukjent ord.

Vi ønsker lykke til videre

John Helseth
John Helseth

Sørvågen - 90 år etter

Arve M. Nordsveen, Norsk Telemuseum

De første forsøk med trådløs telegrafi i Norge ble foretatt utenfor Horten somrene i 1902 og 03. Tre år senere åpnet den første faste forbindelse, 1. Mai 1906 var en i gang mellom Sørvågen og Røst.

I ettertid kan vi fra det sentrale Østlandsområdet lure på hvorfor. En har lett for å se på de ytterste øyene i Lofoten som en av landets ytterste utkanter, men her kom altså en av datidens mest avanserte tekniske oppfinnelser.

På denne tida var fisket en av landets viktigste inntektskilder, og en effektiv kommunikasjon var av enorm betydning. På denne måten mente en at utbyttet kunne heves med opptil 25%. De kunne melde om hvor fisken sto, sende beskjed etter agn osv.

Alt i 1861 kom det telegraf i Lofoten, med samme begrunnelse som ved anleggelsen av den trådløse 45 år senere.

Etter at Stortinget hadde bevilget penger til prosjektet gikk det ut anbud på utstyret. Marconi, som på denne tida var de ledende, unnløt å delta i konkurransen. Et Fransk og to Tyske selskaper meldte sin interesse, og ordren havnet hos Telefunken i Berlin.

Så tilbake til nåtiden. Norsk Telemuseum begynte i januar 1996 å planlegge et 90 års jubileum, vi ville bygge opp igjen stasjonen på Sørvågen så nøyaktig som mulig. Nå hadde

Lofoten slik vi opplevde det. Fiskehjeller med Sørvågen i bakgrunnen

det seg slik at den opprinnelige gnistsenderen med koherermottaker ble byttet ut i 1914 og utstyret havnet hos Teknisk museum i 1931, og i 1959 ble den oppmontert igjen som utstilling på Etterstad i Oslo og fra 1986 på Teleutstillingen på Kjelsås.

Det enkleste var jo å ta hele utstillingen, legge den pent ned i kasser og adressere den til sitt opprinnelige hjemsted, men den falt ikke i god jord. Her måtte letes etter tilsvarende deler, som helst hadde vært i bruk på Sørvågen eller Røst. Vi lyktes til en viss grad. Der det fantes bare et eksemplar måtte dette bli igjen i Oslo, og vi måtte ta fotoutstyret til hjelp.

Rett etter påske var telepensjonist Jarle Korneliusen fra Kongsvinger, igang med montering i det gamle telebygget på Sørvågen, og så opprant 1. Mai 1996.

Det fantes ikke en sky på himmelen og ikke en krusning på havet da det store øyeblikket var inne. Den lokale interessen var upåklagelig. Kultursjef og ordfører i Moskenes kommune var der, amatørskuespillere fra stedet framførte situasjonsrapporter fra huset til telegrafbestyrerfamilien Øwre, og NRK filmet.

Det neste innslaget var samling på brygga, mens Ottar Schiøtz tok oppstilling på trappa til

det huset hvor det hele startet og forklarte hvordan dette så ut for 90 år siden.

Nå sto den virkelige åpningen for tur. Huset hvor museet er plassert ble bygget som telegrafstasjon i 1914.

22. Desember dette året ble bestyreren far til, og telegrafinnen mor til en gutt. Denne gutten Finn Deichmann Johannesen, som i dag er telepensjonist, fikk æren av å klippe over telefontråden og slippe gjestene inn i Norsk Telemuseum avd. Sørvågen.

Her er den ene tverveggen viet Lofotlinja fra 1861, mens den andre er «vår» stasjon anno 1906 mens resten av rommet er fylt med både lokal og generell telehistorie. Jarle Korneliussen forklarte nå på en enkel måte stasjonens prinsipper for forsamlingen.

Men vi kan ikke forlate Sørvågen uten å nevne noen gjester med en helt spesiell bakgrunn. En av dem het Hermod Petersen, hans bestefar, med samme navn var en av norske telehistori-

Telepensjonist Jarle Korneliussen i selskap med utstyret fra 1906

ens største pionerer, og sto meget sentralt når det gjaldt Sørvågen. Han ble senere generaldirektør for Telegrafvæsenet. Vi må heller ikke glemme to damer fra Horten. Deres bestefar het Øwre, og det var han som bestyrte stasjonen på Sørvågen 1. Mai 1906.

Skulle noen av leserne få lyst til å se museet på Sørvågen er det bare å henvende seg til Ottar Schøtz på Norsk Fiskeværsmuseet i Å. Ved å sette fiskerhistorien sammen med vår, får en også en bredere forståelse for hvorfor det ble satt slik på telekommunikasjon i Lofoten.

Postpensjonisten nr. 3/97

Eldremilliarder fordeles i blinde

Norske myndigheter mangler grunnleggende kunnskap om hvordan landet skal håndtere eldrebølgen og de enorme omsorgs-behovene i framtida, mener forskningsleder i Norges Forskningsråd Tor Inge Romøren.

Samtidig som Regjeringen foreslår å bruke 30 nye milliarder fram til 2001, er det ingen som vet nøyaktig hvordan dagens 26 milliarder på eldreomsorg faktisk blir benyttet, påpeker

Romøren, som mener den offentlige statistikken er mangelfull.

Regjeringen viser at den ikke vet hvor mange eldre som står på venteliste til sykehjemsplass eller hvilke pleiebehov de har.

Mange av opplysningene som mangler i handlingsplanen, er en selvfølge i andre land.

Bursdagsvise for Telepensjonistenes forening i Oslo

Prøv med melodien: «Hurra for den som....»

Hurra for oss som fyller i lag
oss vil vi gratulere.
Vi skal jo feire 40-års-dag.
Dette vil vi markere.
Fødselen var trang det oppsto mange tvil.
Dette var no' nytt, så omstart måtte til.
Tvilen den må vike hvis en bare vil
og viljen den var stor hos flere.
GRATULERE:

Hurra for styret som fikser alt
møter, arrangementer.
Lønna er liten er oss fortalt
arbeidsomt mange ganger.
Mange hobbygrupper kan vi velge i
ledelse av folk med tæl og energi.
Go-stolen står tom og det skal den forbli.
Og telefolket takker dere.
GRATULERE.

Hurra det er litt sponning på gang
som gjør oss oppegående.
Dette fortjener vers i en sang
burde vel tatt den stående.
Telenor bevilger, Landsforbundet sprer,
drypper litt på oss av tallene vi ser.
Bukke, nikke, neie hvis vi får litt mer.
Vi fortsetter å budsjettere.
MED DERE.

Hurra for oss som pensjonister er
lønna får vi fra staten.
Samordning blir det, litt her og der
rekker til mer enn maten.
Mange ting vi slipper i vår posisjon:
omorganisering, refs i telefon.
Rundskriv i fra oven om «vår situasjon».
Nei nå så kan vi slå ut håret
HELE ÅRET.

Merknad: Det stilles visse krav til den enkelte for å få melodien
og teksten til å stemme overens.
LYKKE TIL

Hilsen
meg

En spennende jublant...

...som meget ung og forelsket måtte søke Kongen om å få gifte seg med sin Solveig og som han etterhvert fikk syv barn med.

80 årsjubilanten Einar Myren er litt av en tusenkunstner og har blant annet bygd sitt eget hus og hjulpet barna med deres husbygging også. Tusenkunstner ja – hør bare hva Lis Jæger, sign. SA, forteller om ham:

Han vokste opp nord i dalen, på Os. Han var så heldig å ha «bytante», og en presang med et Mecano byggesett i 1922 ga grunnlaget for teknisk og mekanisk interesse. Etterhvert ble det kurser i elektrisitet og radio, men også dobbelt bokholderi og revisjon. Som så mange andre på bygdene, var Norsk Korrespondanseskole redningen. Einar prøvde alt, så en sjølbygd motor ble det til blant mye annet.

20 år gammel begynte han som eneste arbeidstaker i Os private telefonselskap som senere ble slått sammen med Tolga. Lønningen var 35 øre timen, og det var mange småsentraler å betjene. I åra under krigen var det stor utvikling med mange små elektrisitetsverk. Et av dem var i Nøra i Os. Etter en flom i elva med diverse skader på verket, måtte Einar trå til med sin praktiske erfaring og sine sjølvervede kunnskaper. En annen gang under krigen fikk Einar, via ei lærerinne adgang til lageret av innleverte radioapparater på skolen. Her plukket han ut radiorør

og bygget nytt apparat. Det var både nyttig og greit å følge med på nyheter fra London og å spre gode nyheter illegalt. En mer primitiv radio var en kis-bit og ei 2-300 m. lang antenne. Med gode ører gikk det også!

Einar og Solveig bodde først på Os, men flyttet senere til Tynset, og lønna steg til 83 øre timen. Så ble han telefonformann på Tynset med ansvar for all installasjon og for en glad gjeng montører fulle av optimisme og pågangsmot til tross for elendige arbeids- og boforhold. Einar holdt stø kurs og orden fram til 1982 da han 65 år gammel gikk av etter 45 års tjeneste. Nå fikk han god tid for sine mange hobbies, bl.a. musikk, og er fortsatt aktiv i Spellmannslaget, noe også vi har glede av. Han er også en habil snekker med et im-ponerende verksted med mange smarte løsninger og orden i «sysakan». Han liker å stelle med ting, og mange er det som stikker innom med alle slags saker. Reiser er det også blitt tid til.

Jeg har nok ikke fått med alt, men ett er sikkert, Einar er aktiv i foreninga og møter med gitaren og vi andre synger med. Sånn som forholda er lagt til rette fra naturens hånd og også fra folka her i Nord-Østerdal, er det ikke så rart at vi får spreke 80-åringar. Vi i pensjonistforeninga er stolte over våre.

Lis og Liv

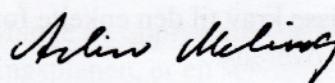
Takk

Vi fra Stavanger vil sende en stor takk for den flotte turen vi hadde til København 21.-23. April. Ikke minst går takken til de tre «sliterne» i studietvalget med Tor Andreassen som leder og med god hjelp av Bjarne Hagen og Arne Kristensen. De laget et prikkfritt arrangement og vi vet det ligger mye arbeide bak en slik oppgave.

Bussturen i København med flotte guider gav topp uttelling.

En slik tur burde arrangeres av og til så de som ikke kunne reise denne gangen, får anledning til å få det like kjekt som vi hadde det.

For deltakerne fra Stavanger

Arlin Meling

Telepensjonistene i Hamar, 20 års jubileum

4. mars 1998 feiret Hamarpensjonistene sitt 20 års jubileum. Jubileumsfesten ble avholdt på Sea Side i forbindelse med årsmøte med 28 medlemmer tilstede.

Inviterte gjester var Odd Kjølstad fra Telepensjonistenes Landsforbund, Dagfinn Ødegård fra Telenor avdeling Eiendom, Hamar og Olav Stuan, Velferdsforeningen Teletreff som har vært en god samarbeidspartner ved flere turer. Disse ble ønsket spesielt velkommen, likeså Th. Schjelderup Johansen som er bosatt i Skien, men likevel møter trofast på medlemsmøtene.

Konstituerende møte for oppstarten av foreningen var 24. Februar 1978. Medlemstallet i starten var mellom 20 og 30 medlemmer og kontingenten var kr. 25.

20 år er kanskje ingen alder, men for en pensjonistforening er det lang tid. Vi må innse at vår tid er begrenset og dermed også medlemskapet i foreningen. Det er fremdeles medlemmer som har vært med hele tiden. Jenny Stensbak, som fylt 90 år i desember 1997, er den eneste gjenlevende av medlemmene i det første styret.

Etter årsmøte startet jubileumsfesten med nydelig middag bestående av biff med tilbehør, vin for den som ikke skulle kjøre, hjemmelaget karamellpudding til dessert og til sist kaffe. Foreningens leder, Jon Kroken, ønsket velkommen til bords. Han har forfattet et jubileums-

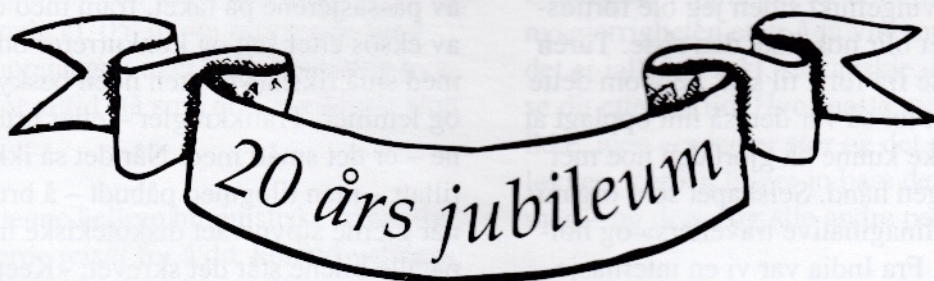
skriv om foreningens virksomhet i 20 år, og fortalte om aktiviteter, turer og møtevirksomheten. Det var taler og gaveoverrekkelse fra Pensjonistforbundet, Telenor avd. Eiendom og Velferdsforeningen Teletreff. Arne Trønnes, som var med som representant fra NTTF da foreningen ble stiftet, var kveldens hovedtaler. Han berettet fra foreningens spede begynnelse og fram til i dag.

Det sosiale samværet er kanskje den viktigste posten på medlemsmøtene, og så også her. Praten gikk livlig blant gamle kolleger. Det ble krydret med noen gode skrøner og sanger. Jubileumssangen er diktet av vår husdikter Frank.

Aldersspennet på medlemmene i foreningen er stort, fra 60 år til godt over 90 år. Det er livets realiteter at noen faller fra etter hvert og at nye medlemmer melder seg inn. Interessen for foreningen er tilstede og medlemstallet har økt jevnt og trutt til 76 medlemmer. Å drive foreningsarbeid i dag er vanskelig med mange andre tilbud og kanskje TV'n som den største, men la oss håpe foreningen vil bestå i mange år framover og at vi finner hygge ved å være sammen på møter og turer.

Vi takker arrangementskomitéen for en vellykket 20 års-fest.

Åse

En reise til hinduenes og maharajaenes rike

Pensjonisttilværelsen innbyr til så mye. Plutselig er en i den situasjon der det nesten er bare fantasien som setter grenser for hva en kan foreta seg. Dette kan komme som et sjokk. For mange kan nok en plutselig oppstått ubegrenset frihet fortone seg skremmende. For andre kan det sette igang prosesser og gi uanede vyer og fremkalle nye muligheter. Et langt liv med en rekke begrensninger – økonomiske, familiære og ikke minst de grenser et jobb med fast arbeids- og fritid, setter sitt preg på oss mennesker og begrenser vår tankevirksomhet og kreativitet med hensyn til personlig utførelse. Dessuten avtar kanskje eventyrlysten noe med årene – eller den bare ligger der, inkapslet, som et resultat av årelang åndelig anoreksi. Pensjonisttiden kan bli tiden da vi setter ut i livet det vi aldri før har hatt anledning til, bare helsa holder og vi tør å slippe oss fri. Pensjonistlivet trenger ikke bare bli frimerkesamling og broderier. Dans, sport, båt, fiske, foreningsliv, hytte, fysisk utfoldelse eller reiser verden rundt er alternativer som bør forsøkes – alt etter interesse og legning.

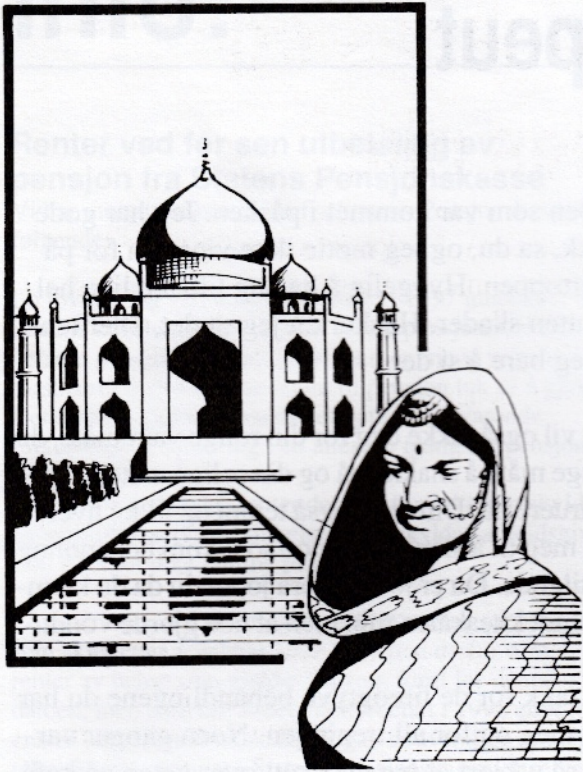
I oktober/november 1997 reiste jeg, sammen med vår yngste datter, på en 25 dagers tur til India og Nepal. Dette var min første virkelige vingeflukt siden jeg ble førtidspensjonert og det blir nok ikke den siste. Turen var en opplevelse fra først til sist. Selv om dette var en organisert tur så var den så fint opplagt at du følte at du ikke kunne ha gjort den noe mer interessant på egen hånd. Selskapet som organiserte turen het «Imaginative travellers» og holder til i London. Fra India var vi en internasjonal gruppe på 15 personer som reiste sammen. De andre kom fra New Zealand, Australia, Sør-

Afrika, USA, England, Spania og Belgia. Denne sammensetningen av reiselystne personer fra ulike kanter av verden gjorde reisen dessto mer interessant. Vi ble etterhvert en ganske sammensveiset gruppe.

India er et land som er vanskelig å beskrive. Det er forresten ikke et land, det er et kontinent bestående av mange ulike folkeslag, språk og kulturer. Men felles for de alle er vel at dette er et sted hvor nesten ingen ting fungerer – etter vår måte å resonnerer på. Så det beste er å glemme hvor du kommer fra fortest mulig og ta landet og folket som det er. For enkeltmenneskene er som folk flest rundt i verden. De er hyggelige og blide og forekommende enten de er velstående eller ikke eier nåla i veggen. Det gjelder skopusseren såvel som hoteleieren. Men felles for de alle er at de gjerne lurar deg for noen ekstra rupi'er med et hjertelig smil om munnen.

India er også motsetningenes land, kanskje mer enn noe annet. Maharajaenes imponerende slott og fortidens mektige fort står i skarp kontrast til en ubeskrivelig fattigdom. I gatene og på de dårlige veiene raser tunge overbelastede lastebiler og busser, gjerne med en del av passasjerene på taket, fram med en svart sky av eksos etter seg og konkurrerer om plassen med små rikshaver uten noen beskyttelse for liv og lemmer. Trafikkregler – eller bruk av sådanne – er det smått med. Når det så ikke bare er tillatt – men tilogmed påbudt – å bruke hornet, når gjerne støynivået diskotekiske høyder. Bak på alle bilene står det skrevet: «Keep distance. Please horn». Det første er det ingen som bryr seg med – det siste bruker de til overmål.

Selgere, tiggere, rikshawkjørere, og alskens agenter som gjerne vil være din beste venn bare du besøker en viss forretning, kan drive deg til vanvidd hvis du er litt for følsom. Men dette er India, og det var India vi kom for å se. Vi traff også på svært hyggelige unge gutter som mer enn gjerne guidet oss gjennom landsbyen sin og bad oss heim til en kopp te etterpå.

India kan også lett få tankene til å pense inn på eventyr og tusen og en natt. Steder som Dehli, Agra, Jaipur, Rajasthan og Varanasi setter fantasien i sving. Det viste seg også at ingen av stedene skuffet oss. Men så bodde vi også for det meste som de reneste konger i maharajaenes slott, som – selv om de nok har sett finere gjes-ter i fordums storhetstid – viste seg i sin fineste stas med utsmykninger som jeg ikke engang skal forsøke å beskrive. Taj Mahal som vi besøkte allerede kl. 05.30 om morgenen for å oppleve soloppgangen over denne berømte bygningen, vil for alltid stå som et Soria Moria slott for meg.

I Varanasi, denne hellige hinduistiske byen, dit hinduene gjerne reiser for å dø, kom vi vel nærmest folkesjelen i India. På en tidlig rotur på Ganges (også her før soloppgang) kunne vi iakt-

ta hvordan folkelivet våknet til liv og hvor ghat'ene (trappene ned til Ganges) etterhvert fyltes med folk som skulle ha sitt rituelle bad i Ganges, samtidig som klesvaskerne satte igang med sine sysler og likbrennerne begynte å tenne sine bål. I India går nemlig livet og døden side om side som den naturligste ting av verden

Vi var også så heldige at vi fikk oppleve hindu-enes nyttår, Diwali, 31. oktober. Dette er som en norsk jule-, nyttårs- og påskefeiring på en gang. Alt er pyntet til trengsel. Ja selv kyr og geiter er vasket og malt med sirlige mønstre. Feiringen skjer over mange dager, men kulmi-nerer nyttårsaftnen. Da er alle ute i gatene og stemningen er høy. På denne dagen var vi i Jaipur, en by på ca. 1,8 mill. innbyggere, og det var kanskje en million mennesker ute på gatene og trengselen var stor. Da opplevde jeg noe besynderlig. Mens jeg gikk midt i trengselen av folk kom en politimann gjennom folkestimen, gikk rett bort til meg, tok meg i handa og sa «happy Diwali» med et dypt bukk og forsvant igjen. Kanskje jeg ligner litt på en av hinduenes 3600 guder? Hvem vet?

Maten i India er litt spesiell, særlig fordi det ikke finnes kjøtt på menyen. Hinduene «dreper ikke dyr for å spise dem», som de sier. Så her finner vi kanskje forklaringen på alle disse «hel-lige» kyrne som vandrer rundt i trafikken over- alt. Men hva de bruker alle grisene, geitene og de andre dyrene til, vet jeg faktisk ikke. Fjærkre, derimot, regner de ikke som kjøtt, så det spiser de. Men vegetarmat kan også være svært god. Heller ikke får man vanligvis servert noen form for alkohol – offisielt. Med litt over- talelseskunst, kan en imidlertid få servert øl til maten, men da heter det «special tea» og blir gjerne servert i tekopper fra tekanner.

Oppholdet i India har iallefall gitt mersmak og nysgjerrigheten etter å få vite mer om dette lan- det er iallefall vakt, så kanskje det blir en ny rei- se dit etter en tid. Hvor neste reise går vet jeg ikke, men verden er stor og det er så mye som lokker. Verden ligger jo bare der og venter på meg – og deg – og alle andre pensjonister.

18.05.98
Evald Hagenes

Takk til min fysioterapeut

Brev til en «fysioterrorist»

Du hadde aldri sett meg før (tror jeg da) og jeg hadde aldri sett deg før heller. Likevel viste du meg bare inn på kontoret ditt til min første behandling uten å spørre om navn - mystisk.

Jeg har lenge vært interessert i dialekter, men din dialekt fant jeg ikke ut av. Til slutt måtte jeg spørre - fra hvilken kant av landet kommer du fra? Jeg kommer fra Tromsø, sa du. Ja, da er du temmelig avslepet, sa jeg, og så fortsatte vi å snakke om Tromsø hvor jeg engang har vært. Og det er nettopp de hyggelige samtalene våre jeg vil takke deg for. Vi snakket om løst og fast, om været og om mitt arbeid på Rikstelefonen. Husker du jeg fortalte om lokalsamtalen jeg måtte bryte for langveis riks - rikstelefon fra Hong-kong kommer med en gang. Det gikk et lite se-kund, så ropte damen som ble brutt - Liv!! Ja, det var bare, bare såvidt jeg ikke gikk inn på linjen og sa ja.

Og jeg fikk også vite litt om deg. Når været tillater det, sykler du til og fra jobben. Sykling er sunt for hjerte og lunger og for musklene i bena, sa du. Det siste der var nok ment på meg. Husker du den gangen jeg fikk deg til å le? Du brukte et spesielt elektrisk apparat. Dette har jeg store forventninger til, sa du, men hvordan følte det? Tja - sa jeg, jeg føler meg ikke det grann slankere, så de forventningene er nok ikke innfridd. Da lo du, for du hadde ikke ventet det svaret.

Jeg vil også takke deg for din omsorg. Stadig spurte du - ligger du bra, er nakkestøtten høy nok, føles det bra, er det vondt der? En gang skulle du hjelpe meg ned fra en høy benk. Du tok tak rundt livet mitt og hjalp meg ned. Da så jeg mitt snitt til å stjele en liten klem som takk, men en slik sjanse fikk jeg ikke senere. Da måtte jeg nok klare meg selv.

Du hadde fortalt at du skulle bile til København i påsken. Mens du holdt på med kneet mitt, snakket vi om København hvor jeg er godt kjent og har mange venner. Men du skulle hjem igjen med bilen også, med sommerdekk på all den

snøen som var kommet i påsken. Jeg har gode dekk, sa du, og jeg møtte ikke vinteren før på Liertoppen. Hyggelig å ha deg tilbake like hel og uten skader. Husker du jeg sa det, eller tenkte jeg bare å si det.

Jeg vil også takke deg for din rolige væremåte, din rolige måte å snakke på og din rolige måte å instruere på. Din ro er også terapi og fikk i hvert fall meg til å slappe av - noe som kom behandlingen til gode. Du er jo snart bra jo, sa du da du klemte rundt kneskålen min uten at noe gjorde vondt.

Og takk for de fireogtyve behandlingene du har gitt meg og for all treningen. Noen ganger var jeg så utkjørt at jeg gikk rett over gaten på kaféen til en kopp kaffe og en vaffel og for å få slappet av litt. Derfor altså kalte jeg deg spøkefullt «fysioterrorist».

Jeg kom til behandling hos deg på to krykker og nå går jeg uten krykker, nesten normalt takket være deg. Jeg vil gjerne gjenta hva jeg tidligere har sagt: Den mannen vet hva han gjør og han kan det han gjør.

TAKK!

Liv

April-snø

Det var engang på Aulestad
at Bjørnson med et smil sa til Karoline:
Jeg velger meg april.
Men det var dengang det,
og ikke slik det er i dag,
for ute drysset snøen ned
og legger seg i lag.
Jeg må nok fram med skuffa,
nå har jeg litt å spa i.
Og hadde Bjørnson levet nå,
hadde han nok valgt seg mai.

R.H.M.
Skjelsvik

Info:

Renter ved for sen utbetaling av pensjon fra Statens Pensjonskasse

Vi har mottatt informasjon fra Statens Pensjonskasse om følgende:

En lovendring vedtatt av Stortinget i 1997 innebærer at Statens Pensjonskasse nå skal betale pensjonisten renter dersom pensjonsutbetalingen blir mer enn to måneder forsinket i forhold til da retten til pensjon tok til å gjelde. Det samme gjelder dersom det oppstår tilsvarende forsinkelse ved endring i en allerede igangsatt pensjon.

Det skal ikke betales renter dersom forsinkelsen skyldes pensjonisten selv. Forsinkelser som skyldes arbeidsgiver skal derimot ikke ramme pensjonisten.

Lovendringen gir virkning for all utbetaling av pensjon som skjer etter 1. januar 1998. Det skal derfor betales renter av beløp som gjelder tidsrom forut for denne datoen, men som blir utbetalt/etterbetalt i 1998 etter mer enn to måneders forsinkelse. P.g.a. nødvendige systemtekniske tilpasninger i Statens Pensjonskasse vil selve rentebeløpene kunne bli utbetalt tidligst i april 1998.

Forbundskontoret

Bostøtte

er en statlig økonomisk støtteordning som administreres av Husbanken og kommunene. Statens utgifter til bostøtte bevilges over statsbudsjettet hvert år.

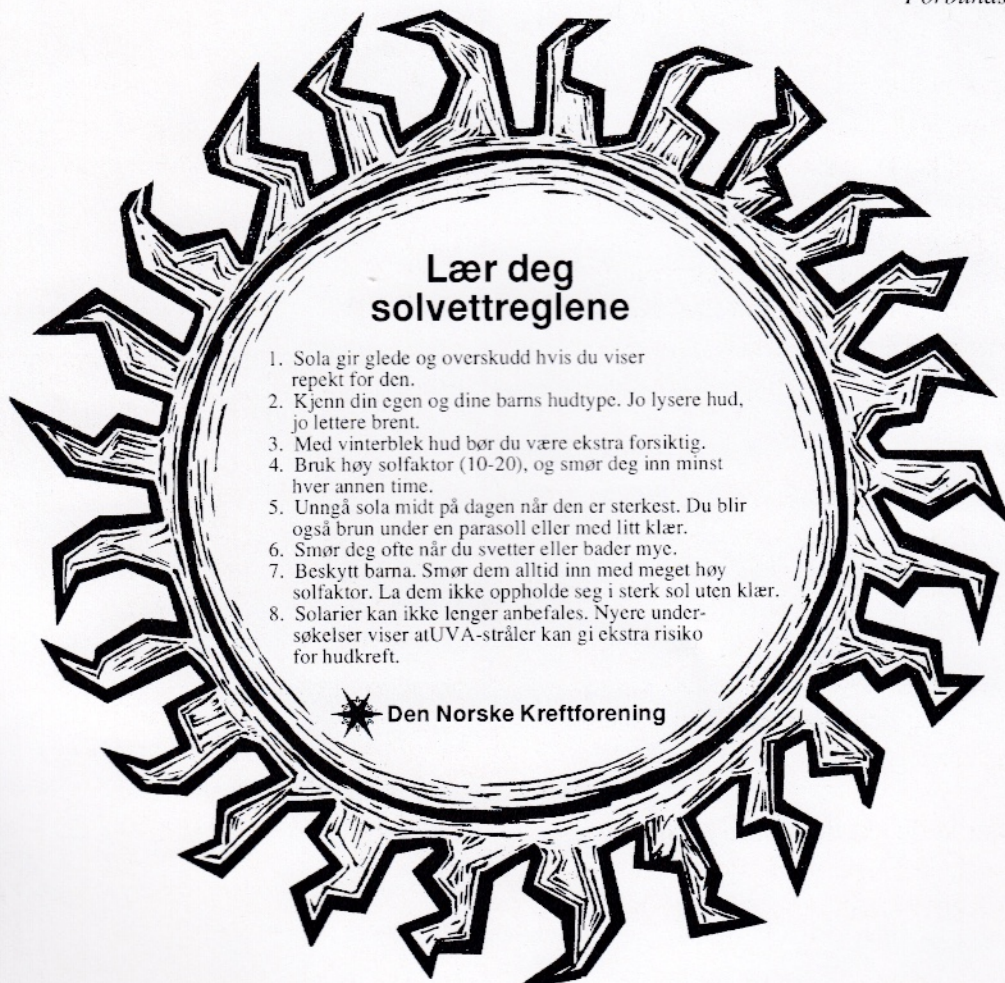
Formålet med ordningen er å bidra til at eldre, uføre og barnefamilier med svak økonomi skal kunne anskaffe, eller bli boende i en god og hensiktsmessig bolig, samt å utjevne inntektsforskjeller mellom pensjonistgrupper som følger av forskjeller i boutgiftene.

For å kunne motta bostøtte, stilles det krav til både husstanden og boligen. Bostøtten blir behovsprøvet ut fra forholdet mellom boutgiftene og husstandens samlede inntekt.

For alders-, uføre- og etterlattepensjonister med inntekt under minstepensjon pluss 30 prosent, er det ingen krav til boligen.

I de fleste kommunene er det boligkontoret eller sosialkontoret som fungerer som bostøttekontor. I Oslo har alle bydelene egne boligkontorer. Er du i tvil om hvor du skal henvende deg, ta kontakt med formannskapskontoret eller informasjonskontoret i kommunen.

Forbundskontoret/T.L.

MELD DEG INN I DITT HJEMSTEDS TELEPENSJONISTFORENING

Her møter du venner og kolleger og oppfrisker gamle minner.

Arendal:	Chr. F. Corneliussen, Kirkevn. 32, 4800 ARENDAL	37 01 56 37
Bergen:	Aslaug Hellevang, Postboks 880, 5002 BERGEN	55 96 80 96
Drammen:	Bjørn Ivar Eidsvig, Heggevn. 13, 3043 DRAMMEN	32 81 14 60
Gjøvik:	Willy Røed, Eventyrvn. 6, 2800 GJØVIK	61 17 31 81
Glåmdal:	Anne-Lise Jogerud, Frøysaveg 12, 2200 KONGSVINGER	62 81 59 61
Gudbrandsdal:	Magnhild Syrrist, Storgt. 8, 2670 OTTA	61 23 02 81
Hamar:	Jon Kroken, Seierstedvn. 6, 2322 RIDABU	62 52 42 50
Haugesund:	Marthe J. Pedersen, Kirkegt. 165, 5500 HAUGESUND	52 71 52 20
Helgeland:	Evald Hagenes, Veslefrikkvn. 13, 8800 SANDNESSJØEN	75 04 34 34
Kristiansand:	Agnete Lindeberg, Hanneviktoppen 37, 4629 KRISTIANSAND	38 03 19 27
Kristiansund:	Lisbeth Greger, Banavn. 7 b, 6500 KRISTIANSUND	71 67 28 81
Larvik:	Håkon Tryver, Helgeroavn. 16 e, 3290 STAVERN	33 19 86 88
Levanger:	Berit Strugstad, Bakkeveien 12, 7600 LEVANGER	74 08 12 15
Lillehammer:	Egil Iversen, Bekkefare 2 e, 2600 LILLEHAMMER	61 25 00 37
Lillestrøm:	Arve Dehli, Gml. Rovenvei 39, 1900 FETSUND	63 88 14 22
Lofoten:	Edith Susæg, Rich. Withsgt. 12, 8300 SVOLVÆR	76 07 06 40
Molde:	Sigrid Jordhøy, Torbjørnsvei 13, 6400 MOLDE	71 25 33 13
Namsos:	Mary Solvik, Dr. Hummelsvei 6, 7800 NAMSOS	74 27 31 07
Nord-Østerdal:	Klaus Lillevold, Hesteskoen 2 b, 2500 TYNSET	62 48 11 51
Ofoten og Sør-Troms:	Olaug Lind-Olsen, Heggen allé 71, 9400 HARSTAD	77 06 26 30
Oslo:	Arne Kristensen, Larsbråtvn. 1, 0674 OSLO	22 32 30 12
Ringerike:	Edith Pedersen, Götzschesgt. 5, 3500 HØNEFOSS	32 12 86 60
Salten:	Roald Pettersen, Fredensborgvn. 114, 8003 BODØ	75 52 14 92
Sandefjord:	Sivert Svanes, Venusvei 9, 3226 SANDEFJORD	33 47 57 25
Sentrale enheter:	Arne Tofte, Per Morksv. 18, 2000 LILLESTRØM	63 83 89 23
Skien:	Olav Hantveit, Falkumsjordet 22, 3722 SKIEN	35 52 26 78
Sogn og Fjordane:	Jenny Riise, Bakkebøvn. 6, 6800 FØRDE	57 82 11 25
Stavanger:	Ingvar Ueland, Leitevn. 14, 4030 HINNA	51 58 72 20
Steinkjer:	Ole Halsauet, Karjolveien 67, 7700 STEINKJER	74 16 75 80
Tromsø:	Randi Sorem, Bentsjordvn. 5, 9006 TROMSØ	77 68 29 43
Trondheim:	Inger Qvam, Magnus Berrføttsvei 1 b, 7046 TRONDHEIM	73 91 81 50
Tønsberg:	Astrid Fagernes, Jupitervn. 6, 3113 TØNSBERG	33 32 57 10
Valdres:	Astri Jodalen, Øvreveien 33, 2900 FAGERNES	61 36 00 59
Østfold:	Ottar Midthun, Gaupefare 11, 1712 GRÅLUM	69 14 03 52
Ålesund:	Oddveig Saure, Ørnestua 12, 6009 ÅLESUND	70 13 78 30